

μοναστήρι

μοναστήρι κ. **μνασστήρι**, **το**, ουσ. [<μτγν. μοναστήριον, ουδ. του επιθ. μοναστήριος], το μοναστήρι. Υποκορ. **μοναστηράκι**, **το**.

- *κλείνομαι σε μοναστήρι*, (και για τα δυο φύλα, ιδίως για γυναίκα) ακολουθώ το μοναστικό βίο: «είχε μια έντονη ερωτική απογοήτευση, γι' αυτό κλείστηκε σε μοναστήρι». (Λαϊκό τραγούδι: *κι όταν βγει στο παραθύρι πώς φοβάμαι μη με δειρεί και κλειστώ σε μοναστήρι // για σένα όλα τα 'δωσα, μ' όλον τον κόσμο μάλωσα. Σε μοναστήρι θα κλειστώ μαζί σου πια να μην μπλεχτώ*).

- *μπαίνω σε μοναστήρι*, γίνομαι καλόγερος, καλόγρια, μοναχός, μοναχή καλογερεύω: «απελπίστηκε απ' τους ανθρώπους και μπήκε σε μοναστήρι». (Λαϊκό τραγούδι: *καλόγρια θε να γινώ, να μπω σε μοναστήρι και ν' αρνηθώ για πάντα πια, ψεύτη ντουνια, πόρτα και παραθύρι*).

- το *μοναστήρι να 'ν'* καλά (κι από καλογέρους!), λέγεται στην περίπτωση που **α.** αρνείται κάποιος να αγοράσει το εμπόρευμα που του προσφέρουμε, γιατί μπορούμε να το διαθέσουμε με μεγάλη ευκολία σε άλλους, που θέλουν να το αγοράσουν. **β.** όταν αρνείται κάποιος να μας βοηθήσει, ενώ η βοήθεια που του ζητάμε, μας προσφέρεται πρόθυμα από άλλους. **γ.** αρνείται μια γυναίκα να συνάψει μαζί μας ερωτικές σχέσεις, τη στιγμή που υπάρχει μεγάλη προσφορά γυναικών. (Λαϊκό τραγούδι: *μην κάνεις έτσι, φίλε μου, τώρα για μια γυναίκα· το μοναστήρι να 'ναι καλά και θα 'βρεις άλλες δέκα*). Πολλές φορές, η φρ. κλείνει με το *να!* και παρατηρείται κίνηση κατά την οποία τα δάχτυλα ανοιγοκλείνουν αλληπάλληλες φορές ακουμπώντας στις άκρες τους, υπονοώντας στο συνομιλητή το πλήθος.

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας